

Telegrafer og Telefoner, maa man anse det for rigtigt for at undgaa Misforstaaelser nu at træffe Bestemmelser i saa Henseende. Men den Ret, Staten har ifølge Loven af 11. Maj 1897, har den for Telefonernes Vedkommende overdraget til forskellige koncessionerede Selskaber her i Landet, og den er overført til dem i ganske samme Omfang som det, hvori den tilkommer Staten. Det Spørgsmaal, som nu er kommet op, hvorledes Statens Stilling er overfor de traadløse Telefoner — Telegrafens skal jeg lade ligge —, rejser sig altsaa ogsaa med Hensyn til de koncessionerede Selskaber, og jeg ved, at det indenfor disse allerede længe har været Genstand for Drøftelse: Hvorledes staa vi, behøve vi overhovedet at være bange for de traadløse Telefoner, og hvor langt række de Koncessioner, vi have faaet af Regeringen i Henhold til Loven af 1897? Man har faktisk næret nogen Frygt, og jeg ved, at i et Tilfælde, hvor der var Tale om meget store Udvidelser, er der fra enkelte Sider blevet sagt: Men er dette ogsaa forsvarligt; muligvis staa vi overfor noget nyt og ganske ubekendt, og vi vide ikke, hvor det kan føre os hen; er det da forsvarligt at foretage store, ny Anskaffelser? Jeg mener derfor, at der ogsaa er Anledning til nu at søge at faa de koncessionerede Selskabers Stilling til dette Spørgsmaal opklaret. Jeg vilde være tilbøjelig til at mene, at naar det i det nu foreliggende Lovforslag fastslaaes, at Statens Eneret er den samme med Hensyn til traadløse Telefoner som med Hensyn til almindelige Telefoner, maatte de koncessionerede Selskabers Ret derigennem være fastslaaet, saa at de altsaa havde samme Ret som Staten. Men saadan opfatter Regeringen jo aabenbart ikke dette Spørgsmaal, thi i Bemærkningerne til Lovforslagets § 1 siges det, at „der er — i hvert Fald for Tiden — neppe nogen Anledning til at hjemle Adgang til Udfærdigelse af Koncessioner for private paa saadanne Anlæg.“ Jeg mener altsaa, at de koncessionerede Selskaber maa have den omhandlede Ret, ogsaa uden at det er sagt, men Regeringen ser anderledes paa det. Spørgsmaalet er jo ikke uvigtigt, og jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, hvorledes han opfatter det, og henstille, om der ikke var Anledning til, at det i et Udvalg blev overvejet, hvorledes Selskaberne ere stillede, da det i Virkeligheden er af allerstørste Interesse for dem, og det i alle Tilfælde vil være praktisk at faa Sagen ordnet med

det samme, saaledes at der ikke senere opstaar Strid.

Johansen: Jeg finder det meget betimeligt, at dette Lovforslag fremkommer, ikke alene fordi internationale Forhold nødvendiggøre en ensartet Ordning, og der ikke er andre end Staten, der er i Stand til at tage Sagen i sin Haand, men ogsaa af den Grund, at har den traadløse Telefon nogen Fremtid for sig, vil det være heldigt, at man faar den planmæssig gennemført. Jeg vilde være glad, om den Dag kunde komme, da vore Telefoner kunde blive noget billigere, end de ere nu til Dags. Naar man taler med de nuværende Selskaber om, at Priserne ere lovlig høje, have de altid det at henvise til, at der er saa mange Omkostninger forbundne med Anlægene, bl. a. fordi der kan ske store Forstyrrelser i Ledningerne, der foraarsage betydelige ekstraordinære Bekostninger. Derfor er det umuligt at gøre det billigere. Det kunde jo være, at det blev muligt, naar vi fik den traadløse Telefon. Jeg hørte nu nok, at den første ærede Taler ikke yndede Navnet „traadløs“, men det har nu en Gang vundet anerkendt Hævd i hele Folket, saaledes at man, saa snart der tales om „traadløs“, ved, hvad det er. Skal der nu indføres en ny Betegnelse, ville Folk straks staa tvivlende overfor, hvad det er, om det maaske er noget, som er forskelligt fra den traadløse. Det er dog ikke saa meget om at gøre at bruge et Navn, som er i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Det ærede Medlem viste jo, at der bruges mange Traade, men naar en Betegnelse en Gang er slaaet fast og har vundet Hævd, finder jeg det rigtigt at beholde den. Kunde man, som sagt, faa Telefonerne billigere, vilde det jo være meget rart for os, der skulle benytte dem. Jeg indser godt, at Selskaberne kunne se Fremtiden i Møde med nogen Ængstelse, i det Tilfælde, at der skulde komme altfor store Forandringer, men det kunde jo være, at de kunde tage de tekniske Fremskridt i deres Haand og udnytte dem gennem de Koncessioner, de nu en Gang have. Jeg vilde nødig være med til at gøre dem nogen Fortræd, selv om man kunde ønske at faa Telefonen saa billig som muligt. Men da jeg, som sagt, mener, at Staten er den eneste, der kan tage det ordentligt i sin Haand, anerkender jeg, at Lovforslaget er fremkommet, og der synes jo ogsaa at være Enighed om, at det er nød-